

HERKULES SLÅR KERBEROS, HADES' BESKYTTER, IHJEL

Beskeden lød: Nu skal lyset skinne i mørkets verden og menneskesønnen, som også er guds søn, skal gå gennem den 10ende port, og det skal være nu!

Herkules' lærer nikkede og sagde til Herkules:

- Du har modigt trodset tusinder af farer og opnået meget, bl.a. visdom og styrke. Men nu er tiden inde til at du skal bruge alt dette til at redde en, der er i stor smerte og offer for en stor og uophørlig lidelse.

Læreren rørte blidt Herkules på panden, og straks så denne et menneske, der lå udstrakt på en klippe, stønnende af smerte, som skulle hans hjerte bryde. Hænder og ben var i lænker, og de massive kæder der fastholdt ham var fastgjort til jernringe. En bidsk og fræk grib hakkede ubønhørligt i hans lever, så blodet strømmede fra det åbne sår i siden. Manden løftede sine lænkede hænder så meget han kunne og skreg om hjælp. Men ordene ekkoede forgæves i det trøstesløse landskab og blev slugt af vinden. Synet forsvandt, og Herkules så på sin lærer.

- Det var Prometheus. I evigheder har han lidt og kan dog ikke dø, fordi han er udødelig. Han stjal ilden fra himlen, og det er det, han straffes for. Hans bolig kaldes helvede, hvor Hades hersker. Og det er dig, Herkules, der bliver bedt om at redde Prometheus. Gå ned i dybet og befri ham fra hans lidelser på disse ydre planer.

Herkules nikkede og gik straks i gang med opgaven. Han gik gennem den 10ende port.

Nedad og nedad gik han i de snærende formers verden. Atmosfæren var kvælende, mørket blev tættere. Men han ville bare løse opgaven. Den stejle vej fortsatte nedad og nedad, men han opdagede, at han ikke var alene. Da han lyttede indad, hørte han visdomsgudinden, Athenes, sølverne stemme og Hermes' opmuntrende ord.

Omsider kom han til den forgiftede flod, Styx, som alle afdødes sjæle må krydse. Færgemanden, Karon tog altid en penny, for at færgede dem over, men han blev så forskrækket over den dystre besøgende fra jorden, at han glemte at tage betaling for turen.

Omsider var Herkules nået til Hades, en mørk og tåget verden, hvor hylstre af afdøde smuttede fram og tilbage.

Han fik øje på Medusa med håret fuldt af hvæsende slanger. Han greb sit sværd, men ramte kun den tomme luft.

Gennem labyrintiske gange gik han, indtil han kom til Hades, kongen af underverdenens, gård. Han var så grim og hård og truende og sad stift på sin dybsorte trone, da Herkules kom ind.

- Hvad søger du i min verden? sagde Hades.

- Jeg vil befri Prometheus, svarede Herkules.

- Uhyret Kerberos vogter vejen. Det har tre store hoveder omviklet med slanger, sagde Hades. Hvis du kan besejre ham med dine bare hænder, hvilket ingen før har gjort, så kan du befri den lidende Prometheus.

Herkules var tilfreds med svaret og fortsatte. Kort efter fik han øje på den trehovedede hund og hørte dens gennemtrængende gøen. Den sprang snerrende frem imod ham. Han var klar og greb den om den centrale hals og holdt den som i en skruestik. Hunden var afsindig rasende og slog vildt om sig, men Herkules holdt ud. Til sidst svandt dens kræfter, og Herkules havde sejret.

Herkules fortsatte og fandt Prometheus, som lå på en sten i et smertehelvede. Herkules brød hans lænker og satte den lidende fri.

Han fulgte samme vej tilbage, og da han igen nåede den levende verden, sagde hans lærer til ham:

- Nu skinner lyset igen i mørkets verden. Arbejdet er fuldbragt. Hvil dig nu, min søn.

